

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମର ସତ୍ୟ ଉଦ୍ଧାରଣ ତୀର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେତେବେଳେ ଲାଗିବ ଯେତେବେଳେ ତୁମ ହୃଦୟରେ ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଏବଂ ସତ୍ୟତା ଥିବ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ପିତାତ୍ମକର ସଂଗ ମିଳିଛି ସେଥିପାଇଁ ସଦା ସର୍ବଦା ସର୍ବୋତ୍ତମ ରୁହ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟେ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କେଉଁ କଥା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ?

ଉତ୍ତର:- ଯଦି ତୁମ ଦ୍ୱାରା କେବେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ସତ୍ୟ କହିଦେବା ଉଚିତ୍, କାରଣ ସତ୍ୟ କହିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ଉନ୍ନତି ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ସେବା ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କରାଇବାର ନାହିଁ । ଯଦି ଏଠାରେ ସେବା ନେବ ତେବେ ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଅ ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସି ହେବେ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସନ୍ଦେହର ସାଗର, ସିଏ ତୁମକୁ ପାଠପଢାଇ ଉଚିତ୍ ପଦ ଦେଉଛନ୍ତି— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ସନ୍ଦେହ ।

ଗୀତ:- କିସନେ ଯହ ସବ ଖେଲ୍ ରଚାୟା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆଦିକାଳି ତ ବହୁତ ସମାଚାର ଆସୁଛି ଯେ ଆମେମାନେ ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛୁ । ତେବେ ଗୀତାକୁ କିଏ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ । ଜୟନ୍ତୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବ ନା । ଯଦି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା ଜୟନ୍ତୀ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କେହି ଜନ୍ମଦାତା ଥିବେ । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଥମେ ଆସିବେ ଏବଂ ଗୀତା ପଢ଼ରେ । ପୁଣି ଗୀତାର ରଚୟିତା ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର । ଯଦି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୀତାର ରଚୟିତା କୁହାଯିବ ତେବେ ପ୍ରଥମେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ପଢ଼ରେ ଗୀତା ଆସିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ଛୋଟ ପିଲା, ସିଏ ତ ଗୀତା ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଗୀତାର ଜନ୍ମଦାତା କିଏ ? ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଗୁହ୍ୟ କଥା । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ମାତାତ୍ମକ ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ ଗୀତା ଦ୍ୱାରା ରାଜଯୋଗ ଶିଖି ରାଜକୁମାରର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ଗୀତାର ଜନ୍ମଦାତା କିଏ ? ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ନା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ? ବାସ୍ତବରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ୍ରିଲୋକୀନାଥ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ କେବଳ ଜଣେଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଇପାରିବ । ତ୍ରିଲୋକୀନାଥର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯିଏ ତିନିଲୋକ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳଲୋକ—ଏହି ତିନିଲୋକକୁ ହିଁ ତ୍ରିଲୋକୀ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ଏହାକୁ ଜାଣିଲାବାଲା ତ୍ରିଲୋକୀନାଥ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ । ଏହି ସବୁ ମହିମା ହେଉଛି ଶିବବାଦାତ୍ମକ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ନୁହେଁ । କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ମହିମା ହେଉଛି ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ.... । ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ତୁଳନା ଚନ୍ଦ୍ରମା ସହିତ କରାଯାଉଛି । ପରମାତ୍ମାତ୍ମକ ତୁଳନା ଚନ୍ଦ୍ରମା ସହିତ କରାଯିବ ନାହିଁ କାରଣ ଶିବବାଦାତ୍ମକ କରୁତବ୍ୟ ଅଲଗା । ଶିବବାଦା ହେଉଛନ୍ତି ଗୀତାର ରଚୟିତା ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମଦାତା, ଗୀତା ଉଦ୍ଧାର ଦ୍ୱାରା ଅଥବା ରାଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦେବତା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସି ଉଦ୍ଧାନ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହି ଉଦ୍ଧାନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଆବଶ୍ୟକ । ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । କନ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଛନ୍ତି ନା । ବିଷୟ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ରଖିବା ଦରକାର ଯେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ୍ ଗୀତାକୁ କିଏ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ? ସେଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରଭେଦକୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଭଗବାନ ତ ଜଣେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେହି ଉଦ୍ଧାନ ସାଗରତ୍ମକ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାନ ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏହି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସିଏ କିପରି ଏହି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ, ଏହି କଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ସାର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ସାଥରେ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ୍ୟଶାସ୍ତ୍ରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ହିଁ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀର ଉଦ୍ଧାନ ମିଳୁଛି । ତ୍ରିଲୋକୀ ଅର୍ଥାତ୍ ତିନିଲୋକର ଉଦ୍ଧାନ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । ତିନିକାଳ ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ତିନିଲୋକ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳଲୋକକୁ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ସଦା ସର୍ବଦା ସମ୍ପୃକ୍ତିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହ ଅହଂକାର ରୂପୀ ମାୟା ହିଁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଗୀତାର ରଚୟିତା ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହେଁ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ଅଥବା ତ୍ରିଲୋକୀନାଥ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ଅଥବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ମକରେ ଏହି ଉଦ୍ଧାନ ହିଁ ନାହିଁ । ହିଁ, ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଉଦ୍ଧାନ ବାବାତ୍ମକ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସୀ ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ସଦଗତି ମିଳିଯାଉଛି, ଏହି ଉଦ୍ଧାନ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲି ହୋଇ ହଜିଯାଉଛି । ସମସ୍ତତ୍ମକ ସଦଗତି ଦାତା କେବଳ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କେବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନ ଥାଆନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବା ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । କଳ୍ପଯୁଗ ଶେଷ ପରମ୍ପରା ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉନାହାନ୍ତି । ଯିଏ ଏହି ଗୀତା ଲେଖିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ

ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ । ଏହା ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ଭୁଲ୍ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତ ହେବା ଦରକାର । ଯେତେବେଳେ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ମିଥ୍ୟା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ସତ୍ୟକଥା ଶୁଣାଇବେ । ବାସ୍ତବରେ ବାବା ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଦୂଃଖୀ ସବୁ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ସତ୍ୟ ସାର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତୁମେ ସତ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସଂଗ କରିଛ, ଯିଏକି ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ତାଙ୍କର ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ଜଗଦମ୍ବା ସରସ୍ୱତୀ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କର ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନଦିରମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ଭାଷଣ କରିବା ଦରକାର । ସେଠାକୁ ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଜଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଲେ ତେବେ ସେଠାରେ ସତସତ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଶମଶାନକୁ ମଧ୍ୟ ଯିବା ଦରକାର । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ମୋର ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବ ତେବେ ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ମନଦିର ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ମନଦିରକୁ ଯିବା ଦରକାର । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମାତା-ପିତା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଶିବଙ୍କୁ ପିତା କୁହାଯାଏ ତେବେ ମାତା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଗତ ଥିବେ, କିନ୍ତୁ ମାତା ଗୁପ୍ତରେ ଅଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ଯିଏକି ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମାତାପିତା କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି, ଏହି ଗୁପ୍ତ କଥା କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ତ ଗୋଟିଏ ସନ୍ତାନ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱାତ୍ମକ ନାମ ହେଉଛି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶତ୍ରୁଘ୍ନଙ୍କୁ ଉତ୍ତରେ ରଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଚରିତ୍ରରେ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଉତ୍ତରେ ରଖାଯାଏ । ଯେପରି ଶିବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ରଚୟିତା କୁହାଯାଏ, ସେହିପରି ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ମଧ୍ୟ ରଚୟିତା କୁହାଯାଏ । ବାବା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ରଚୟିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ରଚୟିତା ଶୁଣିବା ଦୂଃଖୀ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧା ପ୍ରଶ୍ନ କରିବେ ଯେ ଭଗବାନ କିପରି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ? ତେବେ କୁହ ସିଏ ତ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଦୂଃଖୀ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଦୂଃଖୀ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଦୃଢ଼ ଦେଉଛନ୍ତି । ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଅଧାକଲ୍ପିତ ଚାଲୁଛି, ଏବେ ହେଉଛି ଦୃଢ଼ମାର୍ଗ । ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପୂରା ହେଉଛି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ପତିତ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମେ ସତୋପ୍ରଧାନରେ ଆସେ, ତା'ପରେ ସତୋ, ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସେ । ଉପରୁ ଯେଉଁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କୌଣସି ପାପ କରମ କରି ନଥା'ନ୍ତି ଯାହାଦୂଃଖୀ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ଶୁଳିରେ ଚଢ଼ାଗଲା କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ନୂଆ ଆତ୍ମା ଯିଏକି ଧର୍ମ ସ୍ୱାଧୀନ କରିବା ଅର୍ଥେ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସିଏ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାବାଲା ବାରତ୍ତାବାହକ ଅଟନ୍ତି । ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ଯଦି କେହି ବାରତ୍ତାବାହକ ପଠାଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ଆସି ଧଳା ପତାକା ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି ଯାହା ଦୂଃଖୀ ସେମାନେ ଜାଣିପାରନ୍ତି ଯେ ଲାଏ କୌଣସି ବାରତ୍ତା ଆଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାକୁ କେହି ଆକରମଣ କରିନଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଯିଏ ବାରତ୍ତାବାହକ ରୂପେ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କେହି ଶୁଳିରେ ଚଢ଼ାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁଃଖ ତ ଆତ୍ମା ଭୋଗ କରେ । ଆତ୍ମା ନିର୍ଲୋପ ନୁହେଁ, ଏହା ଲେଖିବା ଦରକାର । ଆତ୍ମାକୁ ନିର୍ଲୋପ କହିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ । ଏହି କଥା କିଏ କହିଲେ ? ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେମାନେ ଲେଖିନେବା ଦରକାର । ଲେଖିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବିଶାଳବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବା ଦରକାର । ଧର୍ମିଆ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଯଦି କେହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମର ଲୋକ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଶୁଳିରେ ଚଢ଼ାଯାଇ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ହିଁ ସିଏ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ, ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଦୁଃଖ ଭୋଗିଲା । ତେବେ ଏଭଳି କଥା ଶୁଣି ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ଭଗବାନଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ସେହି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆସି ଧର୍ମ ସ୍ୱାଧୀନ କରିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମା । କେତେକ ଲୋକେ ଡରାମାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତା'ର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଭଳି ଏଭଳି କଥା ଶୁଣି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଦୃଢ଼ମାନଙ୍କୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମଧ୍ୟ କେହି ଗାଳି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ଗାଳି ବରତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମିଳୁଛି, କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ? ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ଏହି ସାକାର ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ । ଶିକ୍ଷକ ତ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ତ ହେଉଛନ୍ତି ଅପବିତ୍ର, ଯିଏକି ଏବେ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ଯୁକ୍ତିତର୍କ କରିବେ ନାହିଁ, ନରେତ ଭାବିବେ ଏମାନଙ୍କୁ ଯାହା ଶିଖାଇ ଦିଆଯାଇଛି ତାହା କହୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହି କଥାସବୁ କାହାର ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନାହିଁ, ତୀର ଲାଗୁନାହିଁ ଏଥିରେ ସତ୍ୟତା ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟତା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକ । ଯିଏ ନିଜେ ବିକାରୀ ହୋଇଥିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥିବେ ଯେ କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ତୀର ଲାଗିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ପଣ୍ଡିତର ଉଦାହରଣ ରହିଛି-ରାମ-ରାମ କହିବା ଦୂଃଖୀ ନଦୀ ବା ସାଗର ପାରି ହୋଇଯିବ । ତେବେ ତାହା କେଉଁ ସାଗର ? ଏହି କଥା ତ ଦୁନିଆର ପଣ୍ଡିତମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯଦି ଭଲ ଭାବରେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବ ତେବେ ବେଶ୍ୟାଳୟରୁ ଶିବାଳୟକୁ ଯାଇପାରିବ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ନା ବାବା ଚାହେଁ ସନ୍ଦେହ କର, ଚାହେଁ ଦୂରେଇଦିଅ । ଏଠାରେ ତ ସାବଧାନ କରାଯାଉଛି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ କେତେକ ମୁରଦ୍ଦାର ହୋଇ ରହିଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ଲେଖା ପଢ଼ା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତ ସନ୍ଦେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ଉତ୍ତର ପଦ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ତାଙ୍କର ସତ୍ୟ ସନ୍ଦେହ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ନିଜେ ପାଠ ପଢ଼ି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଖୁସି କରାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଶରୀର-ମନ-ପଦ ଦୂଃଖୀ ଭାରିତର ସେବା କରିବା ହିଁ ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ସେବା । ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ଦୃଢ଼ କଣ୍ଠରେ

ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ କରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ରାଜଧାନୀରେ ମଧ୍ୟ କରମାନୁସାରେ ରହିବେ । ଶିକ୍ଷକ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀରେ କେଉଁ ପଦ ପାଇବେ । ସେବାରୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରିବ ଯେ କିଏ କିଏ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନୟ କରିବେ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରିବ, ଯେ ଆମେ ବାବା ମମମାଟ୍ଟକ ଭଳି ସେବା କରୁନାହିଁ ତେଣୁ ଆମକୁ ଦାସଦାସୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ତୁମକୁ ସବୁ କିଛି ଜଣାପଡିବ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରମିକ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁ ନଥିଲୁ ସବୁ କଥା ସଫଟ୍ ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟ, ଯଦି ଏହି ସମୟରେ ତୁମେ ଅନ୍ୟକାହାକୁ ନିଜର ଦାସୀ କରିବ ତେବେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ନିଜକୁ ଦାସୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ମହାରାଣୀ ହେବା ଦେହ ଅଭିମାନ ଅଟେ । ବାବାଟଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହିଦେବା ଦରକାର ଯେ ବାବା ମୋ ଦ୍ଵାରା ଏହି ଭୁଲ୍ ହୋଇଛି । ଏବେ ତ ସମସ୍ତେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ପରୀକ୍ଷାରେ ଯଦି କେହି ଫେଲ୍ ହୋଇଯା'ନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଲକ୍ଷ୍ୟବୋଧ କରନ୍ତି ।

ବାବାଟଙ୍କର ରାତ୍ରିରେ ବିଚାର ଚାଲିଲା ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମ କରୁଛନ୍ତି, ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଈଶ୍ଵରୀୟ ଜନ୍ମ ସବୁଠାରୁ ଅଲଗା । ୮ ଜନ୍ମ ସତ୍ୟଯୁଗରେ, ୧୨ ଜନ୍ମ ତ୍ରେତାରେ, ୨୧ ଜନ୍ମ ଦ୍ଵାପରରେ, ୪୨ ଜନ୍ମ କଳିଯୁଗରେ । କିନ୍ତୁ ତୁମର ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଈଶ୍ଵରୀୟ ଜନ୍ମ ଯେଉଁଥିରେ ତୁମେମାନେ ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ ହେଉଛ । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ହିଁ ଏହା ହେଉଛି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଜନ୍ମ । ଆରହା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ସ୍ନେହର ସାଗର ବାବାଟଙ୍କର ସ୍ନେହର ପ୍ରତିଦାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରମିକରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସାମ୍ବରକ୍ଷତା ଏବଂ ସତ୍ୟତାର ସହିତ ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ଧାରଣା କରି ତା'ପରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରାଇବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତାରୁ ଉଦ୍ଧୃତରେ ରହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ପଣିଆର ଅନୁଭବ କରାଉଥିବା ଅନୁଭବୀ ମୂରତ ହୁଅ । ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ମନ ଭିତରୁ ମୋର ବାବା ଶବ୍ଦ ବାହାରୁଛି ସେହିପରି ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଭିତରୁ ବାହାରୁ ଯେ ଲଏ ମୋର ଅତି ନିଜର ବେହଦର ଭାଇ ଭଉଣୀ ବା ଦାଦା ଦାଦୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଯେଉଁଠି ରହିଲେ ବି ତୁମେ ବେହଦ ସେବାର ନିମିତ୍ତ । ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତାରୁ ଉଦ୍ଧୃତରେ ରହି ବେହଦର ଭାବନା, ବେହଦର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାମନା ରଖିବା-- ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାର ଅନୁଭବ କର ଏବଂ କରାଅ । ଏମିତି ବି ଅନୁଭବୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ପିତାଜୀ, କାକାଜୀ କହିଥାଆନ୍ତି, ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ବେହଦର ଅନୁଭବୀ ମୂରତ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମଠାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ପଣିଆର ଅନୁଭବ ହେଉ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଉପରାମ ସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ଉତିବାର କଳାରେ ଉଡୁଥାଅ ତେବେ କର୍ମରୂପୀ ତାଳର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ମାତେଶ୍ଵରୀଙ୍କର ମଧୁର ମହାବାକ୍ସ

“ମନୁଷ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ନିଏ ଏପରି ନୁହେଁ କି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନିରେ ଆସେ”

ଆମେମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ, ମୋତେ ସେ ପାରିକୁ ନେଇଯାଅ, ତେବେ ସେ ପାରିର ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛି ସେ ପାରିର ଅର୍ଥ ହେଲା, ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁର ଚକରେ ନ ଆସିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବା । ଏଭଳି କଥା ମନୁଷ୍ୟ କହିଥାଏ କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ କେବଳ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଥାଏ, ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତି କିଛି ବି ଥାଏ ତାକୁ କୌଣସି ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ସୁଖ ଚାହୁଁଛି ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଏହି ଜୀବନରେ ହିଁ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ କିନ୍ତୁ ତାହା ତ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ବୈକୁଣ୍ଠ ନିବାସୀ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ଥିଲା ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ସଦା ସର୍ବଦା ସୁଖ ରହିଥିଲା । ସେହି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଅମର ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଅମର ଶବ୍ଦର କୌଣସି ଅର୍ଥ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ କି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ ଏତେ ଲମ୍ବା ଥିଲା, ସେମାନଙ୍କର କେବେ ବି ମୃତ୍ୟୁ ହେଉନଥିଲା । ତେବେ ଏଭଳି କହିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ ହେବ କାରଣ ବାସ୍ତବରେ ଏଭଳି ଅମର କେହି ନଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ତ୍ରେତା ଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ

ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ଥିଲେ । ୨୧ ଜନ୍ମ ସେମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଲା ପୁଣି ଦ୍ଵାପର-କଳିଯୁଗରେ ୨୩ ଜନ୍ମ ନେଲେ, ୨୧ ଜନ୍ମ ଚଢ଼ି କଲା ଏବଂ ୨୩ ଜନ୍ମ ଅବନତିର ସମୟ, ସର୍ବମୋଟ ମନୁଷ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ । ବାକି ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ଭୋଗ କରୁଛି, ଏପରି କହିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ହିଁ ସୁଖ-ଦୁଃଖର ଭୋଗ କରିପାରୁଛି ତେବେ ପଶୁ ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଭୋଗ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା କ'ଣ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ବାକି ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କର ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ନିର୍ଗତ ଅଛି । ଏଠାରେ ଯେପରିକି ଅନେକ ପରକାରର ଜନ୍ମ ରହିଛି । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଯୋନିରେ ହିଁ ନିଜର ପାପ-ପୁଣ୍ୟର ଭୋଗ କରିଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ପଶୁମାନେ ନିଜ ନିଜ ଯୋନିରେ ଭୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ନା ମନୁଷ୍ୟ ପଶୁ ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ନା ପଶୁମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି । ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଯୋନିରେ କର୍ମର ଭୋଗ କରୁଛି । ସୁଖ ଦୁଃଖର ଅନୁଭବ କରୁଛି ସେହିପରି ପଶୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଯୋନିରେ ହିଁ ସୁଖ-ଦୁଃଖ ସବୁ କିଛି ଭୋଗ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା ଆମେ କେଉଁ କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗ କରୁଛୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପଶୁ ପାଖରେ ନାହିଁ ।

ସେମାନଙ୍କର କର୍ମ ଭୋଗକୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅନୁଭବ କରେ କାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିମାନ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ଭୋଗ କରେ । ଜଡ଼ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଯୋନି ଧାରଣ କରେ ତେବେ ବିବେକ କହୁଛି ଯେ ବୃକ୍ଷ କ'ଣ ଏପରି କର୍ମ କରିଛି ଯାହାର ହିସାବ-କିତାବ ଜମା ହେବ । ଯେପରି ଗୁରୁନାନକ ସାହେବ ମହାବାକ୍ସ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଛନ୍ତି— ଶେଷ ସମୟରେ ଯିଏ ପୁତ୍ରକୁ ସମରଣ କରେ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁତ୍ର ଚିନ୍ତାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରେ ସିଏ ଘୁଷୁରି ଯୋନିରେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ନିଏ । କିନ୍ତୁ ଏପରି କହିବାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ସିଏ ଘୁଷୁରି ଜନ୍ମ ନିଏ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମ ଘୁଷୁରି ସଦୃଶ ହୋଇଯାଏ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ପଶୁ ଜନ୍ମ ନିଏ । ଏହା ତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭୟ ସୃଷ୍ଟି କରାଇବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ । ତେବେ ଏହି ସଂଗମଯୁଗୀ ସମୟରେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ପାପାତ୍ମାରୁ ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ।। ଓଁ ଗାନତି ।।